

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.567 van 25 januari 2018
in de zaak A. 223.087/XIV-37.511**

In zake : Bruno DE WACHTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGR/JUR
gevestigd te 1050 Brussel
Kroonlaan 145/A

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 8 september 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 26 juni 2017 van de selectiecommissie waarbij verzoeker ongeschikt wordt bevonden voor de bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A) van het Administratief en Logistiek personeel van de geïntegreerde politie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 december 2017.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en adviseur Ruben Goosens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sedert 1 januari 2007 in dienst van de federale politie als lid van het CALog-personeel.

Op 1 november 2007 wordt verzoeker statutair benoemd als “secretaris van de Dirco en diensthoofd-DPL bij het CSD Oudenaarde” (niveau B).

3.2. Met een nota van 1 juli 2010 wordt aan het personeel meegedeeld dat de directie van de rekrutering en van de selectie van de federale politie (DSR) selectieproeven organiseert voor kandidaten die in aanmerking komen voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A).

Artikel VII.16 van het ministerieel besluit van 28 december 2001 ‘tot uitvoering van sommige bepalingen van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de

politiediensten' (hierna: UBPol) bepaalt dat de selectieproeven voor de kandidaten voor de bevordering door overgang naar het niveau A of B bestaan uit een persoonlijkheidsproef, een beroepsproef en een gesprek met de selectiecommissie.

Verzoeker stelt zich kandidaat voor het vergelijkend examen.

Met een brief van 8 november 2011 wordt verzoeker uitgenodigd voor de beroepsproef niveau A.

Op 14 februari 2012 wordt verzoeker ervan in kennis gesteld dat hij voor de beroepsproef een score van 57,586 behaalde.

Met een brief van 29 maart 2012 wordt aan verzoeker meegedeeld dat hij geslaagd is voor het gedeelte "informaticakennis".

Met een brief van 12 april 2012 wordt verzoeker uitgenodigd voor de persoonlijkheidsproef.

Met een brief van 12 september 2012 wordt verzoeker uitgenodigd voor het gesprek met de selectiecommissie.

3.3. Op 1 oktober 2012 beslist de selectiecommissie dat verzoeker niet geschikt is voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A).

Deze beslissing wordt op 8 maart 2013 ingetrokken.

3.4. Op 25 april 2013 neemt de selectiecommissie een nieuwe beslissing waarbij ze verzoeker ongeschikt acht voor bevordering door overgang naar een hoger niveau (niveau A).

Deze beslissing wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 228.958 van 30 oktober 2014 omdat de bestreden beslissing is genomen door een ongeldig samengesteld en bijgevolg niet bevoegd orgaan.

3.5. Op 1 maart 2017 wordt verzoeker opnieuw uitgenodigd voor een gesprek met de selectiecommissie, waarna hij opnieuw ongeschikt wordt verklaard om bevorderd te worden naar een hoger niveau.

3.6. Op 26 juni 2017 neemt de selectiecommissie een nieuwe beslissing, die de vorige beslissing van 1 maart 2017 vervangt, en waarbij verzoeker opnieuw ongeschikt wordt verklaard voor een bevordering naar een hoger niveau.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker zet uiteen dat het ondertussen reeds zeven jaar is dat deze examenperikelen duren, hij een werkelijke ambitie heeft om alsnog te kunnen overgaan naar niveau A en voor hem de tijd zeer dringt. Hij voert dienaangaande aan dat hij gefnuikt wordt in zijn ambitie om als leidend ambtenaar in Brussel te helpen aan een betere organisatie van de federale politie, en dat een later tussen te komen vernietigingsarrest onvoldoende remediërend zal werken vermits hij dan werkelijk in de eindfase van zijn carrière zal zijn gekomen en een dergelijke opportuniteit tegen dan “voltooid verleden tijd zal zijn”. Dit element is van aard voor verzoeker onherroepelijke schadelijke gevolgen met zich mee te brengen. Verzoeker licht nog nader toe dat actueel, als gevolg van een toelating op zijn verzoek om verder te werken na de leeftijd van 65 jaar, zijn professionele carrière is begrensd tot 30 april 2018.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging.

Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

9. Een schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing dient ook een nuttig effect te hebben. Ze dient verzoeker te behoeden van de gevreesde schade.

Het betoog van verzoeker komt in wezen hierop neer dat de bestreden beslissing hem verhindert een niveau A te bekomen en hij aldus gefnuikt wordt in zijn ambitie om “bij de centrale diensten in Brussel te kunnen werken”. In het bijzonder voert verzoeker aan dat de zaak werkelijk spoedeisend wordt aangezien actueel hij de toelating heeft om verder te werken na de leeftijd van 65 jaar, tot 30 april 2018.

Weliswaar zou, in andere omstandigheden, een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verwerende partij ertoe kunnen aanzetten haar beslissing te heroverwegen, rekening houdend met een ernstig bevonden middel, en zou enkel reeds in die mogelijkheid het nuttig effect van een schorsing besloten liggen.

Verzoeker maakt te dezen evenwel geenszins aannemelijk dat de onherroepelijke schadelijke gevolgen waarop hij zich beroept, nog tijdig door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kunnen worden weggenomen. Immers, opdat te dezen de gevorderde schorsing een voor verzoeker nuttig effect zou hebben, dient het schorsingsarrest vooreerst de verwerende partij ertoe aan te zetten haar beslissing in te trekken, om vervolgens een nieuwe gunstige beslissing te nemen. Overeenkomstig artikel VII.IV.21 RPPol beslist de selectiecommissie welke kandidaten geslaagd en batig gerangschikt zijn en stelt ze de lijst van deze personeelsleden in alfabetische volgorde vast, waarna de minister het “brevet voor overgang naar niveau A” verleent aan de personeelsleden die op deze lijst voorkomen. Teneinde de door verzoeker ingeroepen nadelige gevolgen te kunnen voorkomen, zal verzoeker zich alsdan ook nog kandidaat dienen te stellen voor een openstaande betrekking van niveau A binnen de mobiliteitsprocedure, waardoor hij, naar zeggen van de verwerende partij, in concurrentie komt met andere personeelsleden en waarvoor eventueel bijkomende selectieproeven worden georganiseerd. Verzoeker voert geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze volledige procedure nog binnen afzienbare tijd zou kunnen worden doorlopen.

Hieruit volgt dat, zelfs al mochten de door verzoeker aangevoerde argumenten overtuigend zijn, dan nog zou de schorsing van de bestreden beslissing de weg naar een leidinggevende functie van niveau A te Brussel niet openzetten, aangezien de mogelijkheid om dit te verwezenlijken vóór 30 april 2018 zuiver hypothetisch en niet (meer) realistisch lijkt. Verzoeker maakt dit althans in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze aannemelijk. In het licht hiervan zal aldus de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing het nadeel waarop verzoeker zich beroept niet (meer) kunnen wegnemen.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoonbaar is van spoedeisendheid.

Conclusie

11. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

12. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig januari tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Patricia De Somere,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Patricia De Somere